

5Sygn. akt VIII C 910/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.911,10 zł (jeden tysiąc dziewięćset jedenaście złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje zwrócić na rzecz powódki z środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 105,90 zł (sto pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego;
5. nakazuje zwrócić na rzecz strony pozwanej z środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 631,75 zł (sześćset trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 910/20

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2020 roku powódka M. S., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wytoczyła przeciwko Towarzystwu (...) w W. powództwo o zasądzenie kwot: 1.477 zł tytułem części odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego i parkowanie uszkodzonego pojazdu oraz 123 zł tytułem odszkodowania za przygotowanie uszkodzonego pojazdu do oględzin, obie kwoty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 4 czerwca 2020 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność I. O. i E. S.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W związku ze szkodą poszkodowane wynajęły od powódki pojazd zastępczy za stawkę dobową 147,60 zł brutto, który użytkowały przez 34 dni (od dnia 5 czerwca 2020 roku do dnia 8 lipca 2020 roku) w taki sam sposób co pojazd uszkodzony. Z powyższego tytułu powódka wystawiła fakturę na kwotę 5.018,40 zł, którą pozwany pokrył do kwoty 2.095,92 zł. Ubezpieczyciel uznał 24-dniowy okres najmu oraz

stawkę dobową na poziomie 87,33 zł brutto. W związku ze szkodą konieczne okazało się także przechowywanie pojazdu na parkingu, z tytułu czego powódka wystawiła fakturę na kwotę 799,50 zł za 26 dni parkowania po stawce 30,75 zł brutto/dzień. Roszczenie to nie zostało przez pozwanego uznane. Wreszcie, w związku z charakterem powstałych uszkodzeń, w tym w obrębie podwozia i zawieszenia pojazdu, osoby poszkodowane zleciły powódce przygotowanie uszkodzonego pojazdu do oględzin. Z powyższego tytułu powódka wystawiła fakturę na kwotę 123 zł brutto, której ubezpieczyciel jednak nie uznał. W dalszej kolejności pełnomocnik wyjaśnił, że zaistniała szkoda miała częściowy charakter, jednak uszkodzony samochód nie był jezdny. Poszkodowane nie miały przy tym środków pieniężnych na jego naprawę, wobec czego musiały oczekiwać na wypłatę świadczenia przez pozwanego. Przypomniał, że w sytuacji jak na gruncie przedmiotowej sprawy, poszkodowany nie ma obowiązku kredytowania naprawy pojazdu i jest uprawniony wstrzymać się z podjęciem czynności w tym zakresie aż do wydania decyzji przez zakład ubezpieczeń. W zaistniałym stanie faktycznym poszkodowane zdały pojazd dzień po wydaniu decyzji przez pozwanego. Odnośnie ujętej w fakturze stawki za najem pełnomocnik podniósł, że powódka nie kwestionuje zweryfikowanej przez ubezpieczyciela stawki dobowej za okres uznanych 24 dni najmu, dodając, że w odniesieniu do pozostałych 10 dni zastosowanie winna znaleźć stawka umowna, która ma rynkowy charakter. Taki sam charakter miała stawka za parkowanie oraz za przygotowanie samochodu do oględzin. Pełnomocnik wskazał ponadto, że powódka nabyła przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji.

(pozew k. 6-19)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że powódka nie mogła skutecznie nabyć przedmiotowej wierzytelności, ponieważ nr szkody wpisany w umowach cesji datowanych na dzień 5 czerwca 2020 roku został nadany dopiero w dniu zgłoszenia szkody, tj. 9 czerwca 2020 roku. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany zweryfikował stawkę najmu do kwoty 71 zł brutto, tj. do poziomu stawki stosowanej przez współpracujące z nim wypożyczalnie, dodając, że poszkodowane zostały poinformowane o możliwości wynajęcia auta zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela. Brak podjęcia przez nie działań w tym zakresie należy ocenić, jako zachowanie sprzeczne z obowiązkiem minimalizacji rozmiarów szkody. Ponadto pozwany odmówił uznania kosztów parkowania oraz przygotowania pojazdu do oględzin, jako nie pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Brak było przy tym podstaw do przechowywania uszkodzonego samochodu na parkingu strzeżonym. Wreszcie, zdaniem pełnomocnika, powódka nie udowodniła, że najem winien trwać dłużej niż 24 dni, a zgłoszenie szkody nastąpiło ze zwłoką po stronie poszkodowanych.

(odpowiedź na pozew k. 58-61)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powódki uzupełniająco podniósł, że nr szkody na dokumentach związanych z najmem został uzupełniony ręcznie, po jego nadaniu. Wskazał, że pozwany dopuścił się zwłoki przy zgłoszeniu oględzin dodatkowych, które zostały przeprowadzone w dniu 26 czerwca 2020 roku, tj. tydzień po zgłoszeniu wniosku w ich zakresie. Jednocześnie zaprzeczył, aby poszkodowane dopuściły się zwłoki w zgłoszeniu szkody akcentując, że zgłoszenie miało miejsce dzień po zdarzeniu, a sam pozwany sporządził druk zgłoszenia dopiero w dniu 9 czerwca 2020 roku. Odnosząc się do umów złożonych przez pozwanego pełnomocnik wyjaśnił, że ubezpieczyciel zapewniał pokrycie najmu pojazdu zastępczego od asystora jedynie w akceptowanym okresie najmu. Sprecyzował również, że dochodzona pozwem tytułu częściowego odszkodowania kwota 1.477 zł obejmuje odszkodowanie za najem auta zastępczego – 1.400 zł oraz za parkowanie pojazdu – 77 zł.

Ponadto pełnomocnicy stron wypowiedzieli się w zakresie wydanej przez biegłego sądowego opinii.

(pismo procesowe 87-88, k. 99-99v., k. 157-157v., k. 159-161, k. 164-166, k. 190, k. 209, protokół rozprawy k. 106-108, k. 205-205v., k. 212-214)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...), będący własnością I. O. i E. S..

Pojazdem marki F. (...) w tym dniu kierowała I. O., która wracała z O. przez Z. do Ł.. Na odcinku w pobliżu A. i E. doszło do kolizji. I. O. poruszała się za TIRem, zaś przed samym TIRem jechała solówka marki M. tj. chłodnia dostawcza. Na drodze nie było oświetlenia. W pewnym momencie poszkodowana zobaczyła, że TIR zaczął zwalniać, zaś solówka zaczęła zjeżdżać. W pewnym momencie TIR zaczęła wykonywać slalom, zaś sama poszkodowana zauważyła przed sobą na jezdni przedmiot o rozmiarach torebki. Poszkodowana chciała ominąć przedmiot, biorąc go między koła, jednak najechała na przedmiot wewnętrzną częścią lewego przedniego koła. Następnie poszkodowana zjechała na pobocze. Po sprawdzeniu okazało się, że przedmiotem, na który najechała poszkodowana zacisk hamulcowy, który wyleciał z solówki. W momencie samego zdarzenia poszkodowana poruszała się z prędkością około 30-40 km/h, przy ograniczeniu do 70 km/h, ponieważ samochody zaczęły tam zwalniać.

Następnego dnia poszkodowana skontaktowała się z firmą powódki. Została zorganizowana laweta, samochód został przewieziony na parking wypożyczalni z O. na parking przy ul. (...) w Ł., ponieważ chłopak poszkodowanej z kolegą stwierdzili uszkodzenie felgi stalowej, opony oraz wyciek. Poszkodowanej zaproponowano pomoc w wypełnieniu dokumentów. Jeden z dokumentów poszkodowana podpisała, miało ono puste pole, które miało zostać uzupełnione po nadaniu sprawie numeru szkody.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(pismo KP w O. k. 76, dowód z zeznań świadka I. O. – nagranie od 00:09:46 do 00:57:43 protokołu rozprawy z dnia 18 grudnia 2020 r.)

W piśmie z dnia 5 czerwca 2020 zaistniała szkoda została zgłoszona pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. W dniu 9 czerwca 2020 roku pozwany wygenerował z systemu druk zgłoszenia szkody, który wypełnił w formie elektronicznej, natomiast w dniu 10 czerwca 2020 roku potwierdził otrzymanie zawiadomienia o szkodzie, poinformował o zarejestrowaniu szkody pod nr (...), a także o możliwości ubiegania się o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Poinformowano, że szczegółowe informacje dotyczące możliwości najmu pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracującej z (...) oraz informacje o zasadach zwrotu kosztów najmu zostały załączone w załączniku. Podano również, iż skorzystanie z oferty organizacji pojazdu zastępczego nie jest obligatoryjne, jednak w razie wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie koszt wynajmu zostanie uznany do wysokości stawki obowiązującej u partnera.

Po przeprowadzeniu oględzin pojazdu w dniu 26 czerwca 2020 roku, wiadomości email z tego samego dnia powódka wystąpiła o zmianę kalkulacji lub o dodatkowe oględziny.

W piśmie z dnia 30 czerwca 2020 roku pozwany przesłał powódce skorygowane wyliczenie szkody z zaznaczeniem, że warunkiem wypłaty odszkodowania jest uznanie odpowiedzialności za zgłoszoną szkodę. Dodał, że przedmiotowe pismo nie stanowi uznania odpowiedzialności i nie jest oświadczeniem o przyznaniu świadczenia ubezpieczeniowego.

Decyzją z dnia 7 lipca 2020 roku pozwany poinformował I. O. o wypłacie odszkodowania w wysokości 2.301,21 zł.

(zgłoszenie szkody z polisy OC sprawcy k. 26, decyzja k. 27-27v., pismo k. 47, kosztorys k. 48-49v., zgłoszenie szkody w pojeździe k. 64-66, pismo k. 71-71v., k. 72-72v., k. 73-73v., wydruk wiadomości email k. 75)

W dniu 5 czerwca 2020 roku poszkodowane podpisały z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) na czas nieokreślony, nie dłuższy jednak niż faktyczny okres naprawy pojazdu najemcy albo do dnia otrzymania odszkodowania z tytułu szkody całkowitej. Stawka dobowo za najem została ustalona na kwotę 120 zł netto. W umowie zastrzeżono, że czynsz najmu obejmuje wynagrodzenie za przygotowanie, podstawienie i odbiór pojazdu, zniesienie udziału własnego w szkodzie, brak limitu km, brak kaucji, zgłoszenie szkody, że wynajmujący nie pobiera

dotychczasowych opłat związanych z umową. Wynajęty pojazd posiadał ubezpieczenie OC i AC. W oświadczeniu do umowy najmu poszkodowane wskazały, że nie posiadają innego pojazdu, który mogłyby użytkować, że samochód jest im potrzebny do dojazdów do placówek medycznych, wykonywania czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego, przewożenia sprzętu na zajęcia, przemieszczania się między placówkami, w których odbywają się zajęcia.

Tego samego dnia powódka zawarła z I. O. i E. S. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność względem sprawcy szkody i zakładu ubezpieczeń z tytułu szkody w samochodzie F. w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 4 czerwca 2020 roku. Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powódki. Poszkodowane przeniosły także na powódkę wierzytelność z tytułu parkowania pojazdu, a także z tytułu odszkodowania za usługi związane z przygotowaniem uszkodzonego pojazdu do oględzin.

Pierwsze oględziny pojazdu odbyły się w dniu 19 czerwca 2020 r., tego samego dnia do pozwanej została wysłana prośba o ponowne oględziny, które zostały wykonane w dniu 26 czerwca 2020 r. Końcowa kwalifikacja kosztów naprawy została sporządzona w dniu 30 czerwca 2020 roku. W dniu 7 lipca 2020 r. została podjęta decyzja o wypłacie odszkodowania.

Uszkodzony pojazd był przechowywany na parkingu powódki w okresie 26 dni.

Dzień po decyzji ubezpieczyciela o przyznaniu odszkodowania poszkodowane zdały auto zastępcze.

(...) zastępcze poszkodowane wykorzystywały do 8 lipca 2020 r. Samochód do naprawy poszkodowana oddało około 30 czerwca, tj. dopiero po informacji o ostatecznej wycenie szkody. Poszkodowana I. O. nie miała innego pojazdu, z którego mogła korzystać w okresie likwidacji szkody.

(umowa najmu k. 30-33, oświadczenie k. 35, umowa przelewu wierzytelności k. 34, k. 40, k. 42, protokół zdawczo-odbiorczy samochodu k. 36, protokół parkowania k. 41, dowód z zeznań świadka I. O. – nagranie od 00:09:46 do 00:57:43, z akt szkodowych na płycie CD k. 50:protokoły szkody w pojeździe, kosztorys, wiadomość e-mail z 19.06.2020 r.)

W dniu 9 lipca 2020 roku powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę: 650 zł netto za parkowanie pojazdu przez okres 26 dni, 4.080 zł netto za najem auta zastępczego przez okres 34 dni oraz 100 zł netto z tytułu przygotowania pojazdu do oględzin. Wartość brutto faktury wyniosła 5.940,90 zł.

W wiadomości email z dnia 17 lipca 2020 roku powódka wezwała pozwanego do uiszczenia w terminie 30 dni należności wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

(faktura k. 29, wezwanie do zapłaty k. 42-42v., wydruk wiadomości email k. 43, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 31 lipca 2020 roku pozwany poinformował powódkę, że uznał za zasadny czas najmu samochodu zastępczego przez okres 24 dni (od zgłoszenia szkody w dniu 9.06.2020 do wysłania kosztorysu po dodatkowych oględzinach – 30.06.2020, a następnie na technologiczny czas naprawy pojazdu – 2 dni plus 1 dzień organizacyjny, a więc do 3.07.2020). Wskazał, że stawka za najem została zweryfikowana do kwoty 71 zł netto. Ponadto wyjaśnił, że nie uznał kosztu parkowania oraz przygotowania pojazdu do oględzin. Wobec powyższego należne odszkodowanie wyniosło 2.095,92 zł. Kwotę tę pozwany wypłacił w dniu 3 sierpnia 2020 roku.

(decyzja k. 37-38, potwierdzenie przelewu k. 39, okoliczności bezsporne)

Szkoda była likwidowana w warunkach warsztatowych. Podczas oględzin pojazdu istniała konieczność jego okazania rzeczoznawcy z podnośnika warsztatowego, z uwagi na uszkodzenie spodu auta. W sprawie były dwukrotnie dokonywane oględziny, były one reklamowane, ponieważ nie wszystkie uszkodzenia zostały uznane.

(zeznania świadka D. G. – nagranie od 00:11:13 do 00:17:43 protokołu rozprawy z dnia 7 czerwca 2022 r.)

Stawki za najem pojazdów zaliczanych do tej samej klasy, co pojazd uszkodzony (klasa B) w czerwcu i lipcu 2020 roku wahały się od 60 zł do 161 zł netto za dobę.

Uzasadniony okres wyłączenia z eksploatacji przedmiotowego pojazdu wynosił 34 dni w przypadku zgłoszenia szkody w dniu 5 czerwca 2020 roku oraz 30 dni w przypadku zgłoszenia szkody w dniu 9 czerwca 2020 roku.

Dobowe stawki pokolizyjnego parkowania pojazdu u przedsiębiorców z rynku lokalnego poszkodowanych przy rozliczeniu bezgotówkowym zawierały się w widełkach od 20 do 50 zł netto. W świetle zakresu uszkodzeń samochodu F. (...) pozostawienie go ze względów technicznych na parkingu powódki było niezasadne.

W celu dokonania dokładnych oględzin konieczne było podniesienie uszkodzonego auta na podnośniku lub wprowadzenie go na kanał. Koszt udostępnienia podnośnika na rynku (...) wynosił maksymalnie 50 zł brutto.

Uszkodzenie wahacza w postaci jego odkształcenia nie mogło w żaden sposób spowodować jakiegokolwiek wycieku z pojazdu.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 138-146, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 180-181)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powódce kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadków, których wiarygodność nie była podważana przez pozwanego. Sąd oparł się również na opinii biegłego sądowego J. S.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Po wydaniu przez biegłego opinii uzupełniającej strony nie wnosiły o jej dalsze uzupełnienie

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie

ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 4 czerwca 2020 roku, w wyniku którego samochód marki F. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanych do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, jak również rynkowego charakteru stawek za najem stosowanych przez powódkę.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem i okres najmu oraz zasadność roszczenia z tytułu przygotowania uszkodzonego pojazdu do oględzin i parkowania pojazdu. Pozwany podnosił również, że poszkodowana I. O. przyczyniła się do powstania szkody swoim nieprawidłowym zachowaniem.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich

poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powódka nie kwestionowała prawa pozwanego do obniżenia stawki za okresie najmu uznanym przez pozwanego tj. za okres 26 dni. W zakresie zaś najmu w okresie nieuznanym przez pozwanego – powódka stała na stanowisku, iż należą jej się koszty najmu pojazdu zastępczego po stawce przez nią zastosowanej. Sąd Rejonowy zgadza się z argumentacją powódki. Skoro bowiem pozwany nie zorganizowałby pojazdu zastępczego za sporny okres po preferencyjnych warunkach cenowych, należy uznać, iż poszkodowana miała prawo korzystać z pojazdu zastępczego wynajmowanego po stawce rynkowej, zastosowanej przez powódkę w niniejszej sprawie tj. po stawce 147,60 zł brutto. Brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany pozwoliłby na bezkosztowy najem pojazdu poza uznanym przez siebie okresem.

Pozwany jak już wskazano kwestionował czas trwania naprawy pojazdu. W tym miejscu przypomnieć należy, iż 34 dni trwał faktyczny okres najmu (tj. do dnia 5 czerwca 2020 roku do 8 lipca 2020 roku), który wynika z umowy, zeznań poszkodowanej i protokołu zwrotu pojazdu zastępczego. Nadto, co również jest bezsporne w niniejszej sprawie w postępowaniu likwidacyjnym były ponawiane oględziny pojazdu. Pierwsze oględziny odbyły się w dniu 19 czerwca 2020 r., tego samego dnia do pozwanej została wysłana prośba o ponowne oględziny, które zostały wykonane dopiero w dniu 26 czerwca 2020 r. Końcowa kwalifikacja kosztów naprawy została sporządzona w dniu 30 czerwca 2020 roku. W dniu 7 lipca 2020 r. została podjęta decyzja o wypłacie odszkodowania. Dodatkowo, jak wynika z zeznań poszkodowanej, nie miała ona własnych środków, które mogła przeznaczyć na naprawę pojazdu. Powyższa okoliczność, że poszkodowana z podjęciem naprawy czekała do momentu przyznania odszkodowania miała kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie. Wskazać trzeba, iż myli się pozwany wskazując, że powód nie powinien czekać z naprawą pojazdu uszkodzonego w kolizji, za skutki której ponosi odpowiedzialność pozwany, w szczególności, iż może się okazać, że poszkodowany winien wziąć pożyczkę na naprawę pojazdu celem minimalizacji szkody. Poszkodowana nie miała środków na taką naprawę, co więcej gdyby nawet takimi dysponowała nie miała obowiązku ich angażować, co jest poglądem powszechnie już obowiązującym w orzecznictwie sądowym. Powód wykazał okoliczności pozbawienia poszkodowanej możliwości korzystania z pojazdu w związku z jego uszkodzeniem, i brak środków na naprawę pojazdu, stąd poszkodowana oczekując na ustalenie wysokości odszkodowania wstrzymała się z naprawą, używając dla zaspokojenia swoich codziennych potrzeb komunikacyjnych auta zastępczego. Podkreślenia wymaga, iż dla poszkodowanej dla podjęcia decyzji o naprawie pojazdu istotna jest wiedza o wysokości należnego odszkodowania. Pozwany nie może bowiem oczekiwać, iż lojalne zachowanie się poszkodowanego wobec ubezpieczyciela będzie polegało na wykładaniu własnych pieniędzy na naprawę samochodu, a tym bardziej zaciąganie zobowiązań finansowych (!), dlatego też przy ustalaniu okresu naprawy pojazdu, a zatem również najmu pojazdu zastępczego należy uwzględnić to kiedy poszkodowany otrzymał należne odszkodowanie, które mógł przeznaczyć na naprawę, a w przedmiotowej sprawie kiedy pozwany wydał decyzję ustalającą wysokość odszkodowania. Pokrzywdzony w ogóle nie miał obowiązku angażowania własnych środków pieniężnych na naprawę pojazdu, mógł to uczynić dopiero ze środków uzyskanych od pozwanego tytułem odszkodowania. Wreszcie nawet posiadanie przez poszkodowanego oszczędności w odpowiedniej wysokości nie zobowiązywało by go na ich przeznaczenie na naprawę pojazdu, poszkodowany mógłby bowiem mieć zarezerwowane pewne środki na skonkretyzowane wydatki (np. wakacyjne, zakup prezentów lub jakiegokolwiek inne). W istocie rzeczy dopiero otrzymanie przez poszkodowanego odszkodowania tytułem naprawienia szkody w postaci uszkodzenia pojazdu stanowi surogat dokonania naprawy pojazdu przez samego zobowiązanego do naprawienia szkody (art. 363 § 1 k.c.) w związku z czym dopiero nieprzeznaczenie tego odszkodowania na naprawę pojazdu mogłoby uzasadniać zarzut najmowania pojazdu zastępczego ponad uzasadniony okres. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w przedmiotowej sprawie wydatki na najem pojazdu zastępczego do dnia 8 lipca 2020 roku były uzasadnione, a także niewygórowane, o czym świadczy opinia biegłego, zgodnie z którą stawki zastosowana przez powoda w wysokości 120 zł netto za dobę znajdowała się nie wykraczała poza stawki wynajmu gotówkowego z tego segmentu pojazdów. Nadto biegły wskazał, że przyjmując za zasadne rozpoczęcie naprawy pojazdu w dniu otrzymania środków finansowych na naprawę pojazdu (przyjęcie odpowiedzialności za szkodę), tj. 7 lipca 2020 roku, uwzględniając technologiczny czas naprawy 2 dni i przebieg postępowania likwidacyjnego, wobec czego czas naprawy uwzględniający postępowanie likwidacyjne wynosiłby 35 dni, czyli o 1 dzień więcej aniżeli faktyczny czasokres najmu pojazdu aniżeli w niniejszej sprawie. Jednocześnie Sąd uznał, za udowodnione twierdzenie powódki, iż zgłoszenie szkody nastąpiło 5 a nie 9 czerwca 2020 r. Sam fakt, iż w aktach szkodowych jest wypełniony formularz zgłoszenia

szkody z dnia 9 czerwca 2020 r. nie oznacza, że zgłoszenie szkody nastąpiło w tym dniu. Zdaniem Sądu bardziej wiarygodny jest w tym zakresie dokument z 5 czerwca 2020 r., zwłaszcza, że opatrzony jest on podpisem.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że okres 34 dni najmu pojazdu zastępczego jest w pełni uzasadniony. Wskazać przy tym należy, iż tak długi okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z własnego pojazdu, jest okolicznością do której przyczyniła się strona pozwana, bowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 5 czerwca 2020 roku, dopiero zaś w dniu 7 lipca 2020 roku pozwany przesłał decyzję o przyznaniu odszkodowania. Bezczynność strony pozwanej w tym okresie jest elementem jej zawinienia i w żaden sposób nie może rodzić negatywnych skutków dla strony powodowej. Dlatego też kwota żądana przez powódkę 1.400 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego jawi się jako w pełni uzasadniona.

Sąd uznał również za uzasadniony koszt przygotowania pojazdu do oględzin w kwocie 100 zł brutto. Zasadność tego kosztu została przez powódkę udowodniona do tej kwoty. Jak wynika z opinii biegłego koszt udostępnienia pojazdu do oględzin na rynku (...) wynosi 50 zł brutto. Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie do oględzin było konieczne udostępnienie pojazdu na podnośniku. Oględzin dokonano dwa razy, używano podnośnika. Nie ulega wątpliwości, iż czynność ta zajęła czas i siły pracowników powódki, którzy w tym czasie mogliby zająć się czynnościami naprawczymi art. w innych pojazdach. Dlatego też Sąd uznał koszt ten za zasadny i mający związek ze szkodą z dnia 4 czerwca 2020 r., oddalając w tym zakresie roszczenie co do kwoty 23 zł.

Natomiast, oddaleniu podlega kwota 77 zł dochodzona tytułem części odszkodowania za parkowanie pojazdu. Jak wskazano w opinii biegłego, co Sąd również podziela, uszkodzenia pojazdu nie uniemożliwiły jego przechowywania na parkingu niestrzeżonym w miejscu zamieszkania poszkodowanej. Przede wszystkim, nie potwierdziły się twierdzenia poszkodowanej o domniemanym wycieku, okazało się, że żadna z uszkodzonych w pojeździe części nie mogła skutkować niekontrolowanym wyciekem z pojazdu, zaś pozostałe uszkodzenia nie powodowały, że samochód byłby dostępny dla nieograniczonej liczby osób, w tym dla potencjalnych złodziei.

Reasumując, Sąd zasądził na rzecz powódki żadaną pozwem kwotę 1.500 zł dochodzoną tytułem odszkodowania wraz z odsetkami od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej w wiadomości email z dnia 17 lipca 2020 roku powódka wezwała pozwanego do uiszczenia w terminie 30 dni należności dochodzonych pozwem. Oznacza to, uwzględniając 30 dniowy termin na wypłatę odszkodowania, iż żądanie odsetek od dnia 18 sierpnia 2020 roku jest uzasadnione.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces niemal w całości ulegając jedynie co do kwoty 100 zł, a zatem była uprawniona żądać zwrotu poniesionych kosztów w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 600 i 194,10 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.911,10 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, powiększoną o odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2021.2257 t.j.) zwrócono na rzecz: powódki kwotę 105,90 zł, zaś na rzecz strony pozwanej kwotę 631,75 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.